

Małgorzata Mieczkowska*

MEDIA SERBOŁUŻYCKIE JAKO MEDIA LOKALNE

Współcześnie na obszarze Łużyc ukazują się dzienniki mniejszości serbołużyckiej **Serbske Nowiny. Njewotwisny Wječornik Za Serbski Lud** (Serbołużycka Gazeta. Niezależna Popołudniówka dla Serbołużyczan). Prasa towarzyszy Serbołużyczanom od momentu podjęcia nowoczesnej walki o prawa narodowe, tj. od 1842 roku. Możemy tu odnotować tytuły **Jutnička. Nowiny Za Serbow** (Jutrzenka. Gazeta dla Serbołużyczan), redagowana przez Jana Piotra Jordana, następnie Tydźenska Nowina, Aby Serbske Powesze Za Hornych Łużyczanow (Nowina Tygodniowa albo Łużyckie wiadomości dla Górnych Łużyczan) – redagowana przez Handrija Zejlerja. Tytuł ten był drukowany szwabachą, co miało pozytywny wpływ na jego odbiór w środowisku i wielkość prenumeraty. W 1848 roku redakcję pisma przejął Jan Ernest Smoleń, modernizując tytuł w następnym roku na Tydźeńske Nowiny (Nowiny Tygodniowe). W 1854 roku przemianowano periodyk na Serbske Nowiny i pod tą nazwą pismo przetrwało do dzisiaj¹.

W tym okresie Serbołużyczanie mogli oprzeć się już na własnym wydawnictwie, gdyż w roku 1850 J. E. Smoleń zakupił je od niemieckiego księgarza G. Schlüssela² (Magnuszewski 1989, s. 913). W omawianym czasie ukazywały się jeszcze inne tytuły o charakterze efemerycznym, np. Serbski Nowinkar, Zernička. Inny z tytułów, Katolski posoľ, ukazujący się w latach 1863-1939, był założony przez Michała Hórnikę i odnosił się do nurtu religijno-społecznego³. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż już w pierwszym okresie funkcjonowania pism łużyckich mamy do czynienia z ciągłością publikowania w języku macierzystym – tj. górnołużyckim i wypracowaniem

***Małgorzata Mieczkowska** – dr, pracownik Instytutu Politologii i Europeistyki Uniwersytetu Szczecińskiego. Jej praca badawcza koncentruje się wokół problemów z zakresu historii najnowszej i problemów etnicznych.

¹W okresie po 1947 roku tytuł zwieszono. W czasie Niemieckiej Republiki Demokratycznej ukazywała się gazeta pod tytułem „Nowa Doba” (Nowa doba), organ Prezydium Domowiny. W 1979 roku załączono miesięczny dodatek Předženak – kultura a wuměłstwo (Sprzedawca przędzy – kultura i sztuka). Po transformacji politycznej w 1991 roku przywrócono pierwotny tytuł „Serbske Nowiny” (Nowiny Serbołużyckie).

²Wydawnictwo publikowało także kalendarze w językach łużyckich, były to: Předženak, Krajan, Pratyja.

³Wydawany przez Towarzystwo św. Cyryla i Metodego, był pierwszym restytuowanym pismem katolickim w NRD w 1950 roku; obecnie tygodnik.

postaw przywiązania ludności serbołużyckiej do lokalnych tytułów (Gołąbek 1938, s. 87–89).

Także w okresie międzywojennym funkcjonował rynek prasy serbołużyckiej. Publikowano takie tytuły, jak **Serbske Nowiny**, **Serbske Słowo**, **Serbski dženik** (Völkel 1984, s. 86-96). Odrębną kwestię stanowi rozwój prasy na Dolnych Łużycach. W tym przypadku trudniej było Dolnołużyczanom utrzymać tytuły swej prasy do czasów współczesnych⁴. Obecnie na Dolnych Łużycach jest wydawany w języku dolnołużyckim tygodnik **Nowy Casnik** (Nowa Gazeta)⁵.

Po II wojnie światowej, w czerwcu 1947 roku w Budziszynie powstała drukarnia i wydawnictwo Domowina. Działania te umożliwiły wznowienie publikacji prasy. Początkowo w ramach usprawnienia kolportażu poza Budziszynem redakcyjny samochód rozwoził prasę w terenie, do wsi serbołużyckich (Völkel 1984, s. 141-142). W późniejszym okresie kolportowano ją do domów abonentów poprzez pocztę.

U progu lat 60. w celu propagowania i utrwalania wartości socjalistycznych w obrębie mniejszości serbołużyckiej wydawano organ Domowiny – Nową Dobę, a także: Nowy Casnik, Rozhled – pismo prezentujące obraz życia kulturalnego, Płomjo i Płomje – pisma dla młodzieży oraz Serbską šulę – pismo fachowe dla nauczycieli. Tytuły, jak się okazało z perspektywy przemian politycznych, uzyskały stabilność i aprobatę środowiska mniejszości. Wyjątkiem w tym przypadku była Nowa Doba, utożsamiana z polityką Domowiny, realizująca postulaty i zadania polityczne Socjalistycznej Partii Jedności Niemiec (SED) w obrębie mniejszości (Grós 1992, s. 126-132). W największej mierze zarzucano jej eksponowanie elementów ideologicznych przypisanych do programu politycznego, realizowanego w ramach realnego socjalizmu, kosztem wartości i atrybutów identyfikacji narodowej mniejszości. Wspieranie i propagowanie polityki asymilacji uznano za działania deprecjacyjne i z tej przyczyny dezawuowano jej dalsze istnienie (Barker 2000, s. 190). W 1991 roku przywrócono w jej miejsce **Serbske Nowiny**.

Media drukowane zawsze stanowią istotny element kreowania wizerunku mniejszości w środowisku funkcjonowania, pełnią rolę konsolidującą oraz stanowią istotny element budowania prestiżu poprzez kulturę i język. Obecnie dostęp mniejszości narodowych do mediów opiera się na przesłankach

⁴Na Dolnych Łużycach w dobie walki o prawa narodowe w 1848 roku wydawano Bramborski Serbski Casnik.

⁵W latach 1947-1950 Dolnoserbowski Casnik, a następnie w okresie lat 1951-1954 Nowy Casnik drukowane w Budziszynie jako dodatek do górnołużyckiej gazety Nowa Doba – od 1955 roku wydawany jest w Chociebużu jako samodzielny tytuł. W czasie NRD organ Domowiny na Dolnych Łużycach.

wynikających z regulacji dotyczących:

1. prawa do zachowania i rozwijania tożsamości narodowej mniejszości narodowych,
2. praw językowych,
3. praw kulturalnych,
4. prawa do wolności słowa i wyrażania opinii (Mieczkowski 2007, s. 86).

Media mniejszości często klasyfikowane są jako rodzaj mediów lokalnych. Sprzyjają temu takie komponenty definicji mediów lokalnych, jak:

1. ukazywanie się na niewielkim terytorium, zamieszkałym przez jedną bądź kilka bliskich sobie społeczności lokalnych;
2. tematyka relacji poświęcona jest głównie życiu danej społeczności i przeznaczona zasadniczo dla niej;
3. specyficzny rodzaj dziennikarstwa, charakteryzujący się bliską stycznością z opisywaną społecznością z racji miejsca zamieszkania bądź przez pełnione funkcje w obrębie tej społeczności.

Do zadań prasy lokalnej zaliczamy:

1. wszechstronną, bieżącą informację lokalną,
2. pełnienie funkcji trybuny społeczności lokalnej,
3. integrowanie środowiska lokalnego,
4. kształtowanie lokalnej opinii społecznej,
5. kontrolę władz lokalnych,
6. integrowanie społeczności lokalnej w strukturach lokalnych i ponadlokalnych,
7. wspieranie lokalnej kultury,
8. promocję „małej ojczyzny”,
9. edukację społeczno-polityczną, kulturalno-historyczną i ekonomiczną społeczności lokalnej,
10. reklamy i ogłoszenia lokalnych reklamodawców,

11. rozrywkę, lokalną w temacie, formie lub autorstwie.

Analizując prasę lokalną możemy posłużyć się różnorodnymi kryteriami. Do najczęściej stosowanych zaliczamy m.in.:

1. częstotliwość ukazywania się,
2. zasięg terytorialny,
3. status prawny,
4. status polityczny,
5. zakres tematyczny,
6. adres czytelniczy,
7. poziom intelektualny, funkcje, język (Kowalczyk 2009, s. 29).

Media lokalne pełnią również określone funkcje w obrębie społeczności lokalnej:

1. poznawczą,
2. informacyjno-kontrolną,
3. socjalizacyjno-edukacyjną,
4. perswazyjną;
5. integracyjną,
6. mobilizacyjną,
7. rozrywkową,
8. reklamowo-ogłoszeniową,
9. dokumentacyjną (Kowalczyk 2008, t. 1, s. 357-358).

Serbske Nowiny w znacznej mierze realizują wymienione funkcje prasy lokalnej. Pismo redagowane jest w języku górnołużyckim, co dookreśla jego narodowy charakter. Wydania piątkowe uzupełniane są dodatkiem Serbske Nowiny–Kónctydženska Příkladna Předženak (Serbska Gazeta–Dodatek Tygodniowy Sprzedawca Przędzy). Trzy strony dodatku koncentrują się

na treściach o charakterze kulturalnym, podejmują wątki teatralne, literackie, sztuk pięknych, artystyczne. Są niwą prezentacji dorobku kulturalnego mniejszości i zarazem obrazem współczesnych dokonań na tym polu. Ostania, czwarta strona dodatku dedykowana jest dzieciom, które także aktywnie uczestniczą w wydarzeniach lokalnych. Aby dotrzeć do osób, które zatraciły kontakt z językiem i budować prestiż mniejszości w środowisku lokalnym, w każdą ostatnią środę danego miesiąca tytuł uzupełniany jest o dodatek niemieckojęzyczny⁶.

Serbske Nowiny⁷ jako dziennik w zasadniczej mierze jest źródłem informacji o wydarzeniach w obrębie mniejszości serbołużyckiej. Układ treści jest tu względnie stały. Do stałych rubryk możemy zaliczyć wywiady, rubrykę Telegram – odnoszącą się do prezentacji krótkich notatek prasowych o różnorodnych zawartościach tematycznych dotyczących obszaru Łużyc, Republiki Federalnej Niemiec czy też Europy, lokowane na pierwszej stronie dziennika. Także na tej stronie jest umieszczany zasadniczy temat informacji dziennikarskiej, który odnosi się w swej zawartości do zachowań i działań osób i instytucji podejmujących aktywność w obrębie mniejszości serbołużyckiej. Czasami, gdy nie jesteśmy w stanie wyodrębnić motywu przewodniego, mamy w zamian lokowanych kilka informacji o przedsięwzięciach realizowanych przez różnorakie struktury i podmioty decyzyjne na rzecz zachowania wartości kulturowych mniejszości. Zawsze odnajdziemy u dołu pierwszej strony dziennika rubrykę Wjedro (Pogoda) z umieszczonymi symbolami aury, adekwatnymi do zapowiedzi meteorologicznej. Stałą pozycję ma rubryka Policija, czyli informacje policyjne z regionu. Kolejna, tj. druga strona tytułu redagowana jest pod względem układu treści również w sposób trwale uporządkowany – zawiera noty informacyjne o wydarzeniach bieżących współczesnego świata, redagowane w sposób syntetyczny i nie rozbudowany ilościowo. Na tej stronie mamy też umieszczone zwięzłe informacje z regionu, np: z Zhorjelca, Baršća, Kamjenca, zamknięte w rubryce Łužica, a nadto ciekawostki informacyjne zatytułowane hasłem: Tu i Tam. Tradycyjnie na tej stronie zamieszcza się okazjonalne wspomnienia o osobach zmarłych w ramach rocznic, przypominając ich wkład i zasługi na rzecz działań narodowo-kulturalno-społecznych. Trzecia strona numeru uzupełniana jest treściami odnoszącymi się do sportu lokalnego i międzynarodowego oraz bieżących wydarzeń lokalnych, np. zaproszenia na spotkania

⁶Monatliche Ausgabe In Deutscher Sprache, Serbske Nowiny, Unabhängige Abendzeitung für Sorbische Volk.

⁷Serbske Nowiny jako gazeta popołudniowa ukazała się po raz pierwszy 2 marca 1992 roku; uwarunkowania ekonomiczne stały się przyczyną wydawania tytułu w porze popołudniowej.

czy też posiedzenia gremiów skupiających Serbołużyczan. Wydania wtorkowe są uzupełniane o noty informacyjne przypisane do rubryki Świat & Kościół. Odnoszą się one w zawartościach informacyjnych do kategorii lokalnych, ogólnoniemieckich, jak i międzynarodowych. W największym stopniu ostatnia strona tytułu, tj. czwarta ma zróżnicowany układ treści informacyjnych. Możemy tu znaleźć rubryki: Pokiwy (Wskazówki) lub Serbski powěstnik (Serbski kurier), informacje kulturalne, informacje regionalne, informacje medialne oraz nekrologi umieszczane przez rodziny osób zmarłych w różnych miejscowościach na Łużycach. Zauważalna jest tu zmienność podejmowanych wątków tematycznych, ale też i funkcja informacyjna kalendarza imprez w środowisku lokalnym. Na tej stronie okazjonalnie lokowane są także reklamy usług, promocje towarów oferowanych do sprzedaży. Niemałym atutem gazety są kolorowe i czarno-białe zdjęcia zamieszczane często w dużych ilościach, które ukazują osoby i wydarzenia z regionu.

Serbołużycanie współcześnie chętnie korzystają z możliwości kreowania polityki informacyjnej poprzez nowe media elektroniczne⁸. Jednak tradycyjna forma publikowania informacji traktowana jest jako zasadniczy nośnik przekazu treści, które docierają do zróżnicowanej wiekowo populacji czytelników. Biorąc pod uwagę aspekt tradycji, siłę przyzwyczajęń, także swoiście dokonywaną autodeklarację narodową poprzez abonament, to taka forma publikowania wiadomości jest niewątpliwie najszerszej społecznie akceptowalną.

Potwierdzeniem miejsca pisma w grupie mediów lokalnych stanowi przegląd treści zawartych w pierwszych miesiącach 2012 roku. Rok ten jest szczególny w życiu społeczności serbołużycyckiej. Świątuje się w nim jubileusz stulecia powołania organizacji Domowina (Ojczyzna), która stała się reprezentantem interesów narodowych i płaszczyzną organizacyjną, skupiającą ludność serbołużycą w XX i XXI wieku. Powołanie w 1912 roku Domowiny miało służyć konsolidacji środowiska mniejszościowego i przeciwdziałać procesom asymilacji, a także stworzyć możliwości artykulacji postulatów broniących narodowych interesów mniejszości w Saksonii i Brandenburgii.

Współcześnie na stronach Serbskich Nowin znajdujemy wiele odnośników do teraźniejszych działań Domowiny. Niewątpliwie, prezentowany zakres informacyjny podkreśla czytelnikom rolę i pozycję Domowiny w kreowaniu działań o charakterze społeczno-kulturalnym. „Serbstwo w mėsće zakótwjene” (Serbskość w mieście zakotwiczona) to tytuł sygnalizujący rozpoczęcie uroczystości obchodów stulecia powołania tej organizacji. Domowinę reprezentował przewodniczący Dawid Statnik, przedstawiciel młodej gene-

⁸Gazeta jest również dostępna w wersji on-line po uiszczeniu abonamentu oraz na facebooku <https://www.facebook.com/pages/Serbske-Nowiny/>

racji Serbołużyczan, który wyraził swoje przeświadczenie, że organizacja ta sprosta wyzwaniom współczesności (S.N., 11.01.2012, s. 1). „Dawid Statnik: Je hižo pjeć do dwanaćich” (Dawid Statnik: Jest już za pięć dwunasta) – tą konkluzją przewodniczący Domowiny podsumował sytuację gremiów serbołużyckich, które ustalają wspólną politykę finansowania, zaznaczając, że priorytet ma mieć interes narodowy (S.N., 16.01.2012, s. 1). Tekst „Z wotewrjenosću a wšelakorosću wabili” (Zapraszali otwartością i różnorodnością) jest relacją z uroczystego koncertu, łączącego jubileusz Domowiny oraz powstania przed sześćdziesięciu laty Serbołużyckiego Narodowego Zespołu. Odniesienia do konfliktów lokalnych zostały tu ujęte w stwierdzeniu o nieobecności wielu zaproszonych osób (S.N. 18.01. 2012, s. 1). Z tygodniowym wyprzedzeniem opublikowano anons o programie posiedzenia Zarządu Prezydium Domowiny w dniu 28 stycznia 2012 roku o godzinie 10.00 w Serbskim domu w Budziszynie. Dawid Statnik jako przewodniczący organizacji zachęcał wszystkich zainteresowanych do aktywnego udziału w spotkaniu (S.N., 20.02.2012, s. 3). Tytuł notatki prasowej „Za multifunkcjonalne wužiwanje” (Dla wielofunkcyjnego wykorzystania) odnosi się do przekształceń przestrzeni w obrębie siedziby organizacji w celu pozyskania przestrzeni ekspozycyjnej po uzyskaniu subwencji finansowych od saksońskiego kraju związkowego. Przy okazji przewodniczący organizacji w wypowiedzi nawiązuje do konieczności dookreślenia stanowiska w sprawie dalszej eksploatacji zasobów węgla brunatnego we Wochożansku. O dalszej strategii działań Domowiny wypowiada się jej przedstawiciel Bjarnat Cyż, podkreślając, iż jest przygotowywany dokument programowy organizacji „Domowina 2025” (Serbske Nowiny, 30.01.2012, s. 1). W materiale „Nalěčo tež w Praze zaklični” (Wiosna też w Pradze zabrzmiała) gazeta informuje o prezentacji oratorium Zejlera i Kocora „Wiosna”, które wspólnie przygotowują znane chóry serbołużyckie z okazji stulecia Domowiny (premiera 20 kwietnia 2012 roku w Teatrze Państwowym w Chociebużu). Przewidziano koncerty nie tylko na Łużycach, ale także w Pradze, w trakcie spotkania młodzieży na Złocie organizacji Sokół (S.N., 2.02.2012, s. 1). W tym samym numerze gazety znajdziemy artykuł „Skrućenje serbstwa zakótwić” (Utrwalić i zakótwić serbołużyckość), prezentujący niepokój Domowiny wobec dalszych planów rozbudowy kopalni odkrywkowych na obszarze środkowych Łużyc w rejonie miejscowości: Mułkec, Rownoho, Miłoraza. W numerze z dnia 3 lutego 2012 r. mamy w rubryce Wskazówki zaproszenie na prezentację filmu w Domu Serbołużyckim z okazji założenia Domowiny pt: „Dołhož Serbam lipa kćěje” (Dopóki Serbołużyczanom lipa kwitnie). Zaproszenie jest adresowane nie tylko członów oddziału Domowiny w Budziszynie, ale także do wszystkich zainteresowanych dziejami organizacji (S.N., 3.02.2012, s. 4). Dwadzie-

ścia lat po transformacji politycznej Serbołużycanie nadal aktywnie dyskutują na temat roli, jaką pełniła Domowina w okresie NRD. Materiał „Domowina měješe so podwolić” (Domowina miała się dostosować) to wnioski podane na łamach gazety z wykładu dr. T. Meškanka⁹. W notatce zawiera się przypomnienie o czasach, w których organizacja Domowina w większej mierze była zainteresowana realizacją celów ideologicznych poprzez włączenie Serbołużycan do ich realizacji niż ochroną własnej tożsamości narodowej (S.N., 7.02.2012, s. 2). Tekst „Sto twórbow pyši Serbski dom” (Sto eksponatów zdoibi Serbski dom) to opis wystawy przygotowanej przez członków stowarzyszenia sztuki z okazji stulecia Domowiny. Jest to zarazem po części prezentacja efektów pracy stowarzyszenia w ciągu ostatnich dwudziestu lat (S.N., 27.02.2012, s. 1). Notatka „Stawizny Domowiny wobswětłene” (Historia Domowiny wyśwětłona), będąca sprawozdaniem z dyskusji, jaka miała miejsce po projekcji filmu, żywo oddaje emocje społeczności serbołużycyckiej, która sama uczestniczyła w prezentowanych wydarzeniach (S.N., 17.02.2012, s. 2). Zapowiedzi wdrażania młodego pokolenia do aktywności w obrębie Domowiny zostały przedstawione w informacji „Nowy wuběrk ma program zdźěłać” (Nowy komitet ma przygotować program). Dawid Statnik jako szef Domowiny podkreślał konieczność korelacji działań serbołużycyckich z planami strategii rozwoju kraju związkowego Saksonii (S.N., 1.03.2012, s. 1). „Naprawy wotwodźeć” (Przedsięwziąć środki zaradcze) – pod takim tytułem w ramach obchodów święta Domowiny podczas spotkania żupy w Budziszynie wspomniano wydarzenia sprzed 75 lat, gdy w dniu 17 marca 1937 roku zakazano działalności organizacji. W ramach dyskusji o przyszłości Domowiny i przygotowaniach do Walnego Zgromadzenia w 2013 roku podnoszono w uwagach, że prezentowane zamierzenia są mgliste i niedookreślone w terminach realizacji (S.N., 8.03.2012, s. 1). „Łužisku specyfyku bóle zapřijec” (Bardziej rozumieć łużycką specyfikę) to informacja o negatywnym stanowisku Domowiny, i jej przewodniczącego Dawida Statnika w związku z propozycjami modyfikacji regulacji prawnych w odniesieniu do sfery kultury i edukacji w obrębie społeczności serbołużycyckiej (S.N., 12.03.2012, s. 1). W materiale „Cyž: Serbja to akceptuja” (Cyž: Serbołużycanie to akceptuja) zastępca Dawida Statnika, Bjarnat Cyž polemizuje z zarzutami, iż Domowina nie realizuje zasad pluralizmu organizacyjnego i nie wyraża zgody na tworzenie nowych struktur. Podkreślając rolę koordynującą, jaka jest przypisana do 18 podmiotów organizacyjnych w ramach Domowiny neguje takie opinie. By jednak nie pogarszać relacji w środowisku, przewodniczący Dawid Statnik podkreślał gotowość rozmów na temat

⁹W lecie 2012 ma zostać wydany pierwszy e-book w języku górnołużyckim. Będzie nim zdigitalizowana książka T. Meškanka „Kultura w służbie totalitarnego reżimu”.

powołania Domu Mowy Serbołużyckiej (S.N., 14.03.2012, s. 1).

Dokonując przeglądu zawartości treści gazety *Serbske Nowiny* w pierwszym kwartale 2012 roku pod kątem roli, znaczenia, pozycji i prezentacji organizacji *Domowiny* – organizacji znanej i uznanej w środowisku z racji tradycji funkcjonowania przez 100 lat, możemy dostrzec i wyodrębnić elementy charakteryzujące prasę lokalną. Przez ostatnie kilkadziesiąt lat tworzono jej specyfikę, unikając powiązań z ugrupowaniami politycznymi, koncentrując się na relacjonowaniu i opisywaniu bieżących wydarzeń z isticie kronikarską dokładnością. Redakcja, zamieszczając polemizujące wypowiedzi, starała się pobudzać czytelników do aktywności i kreowania własnych poglądów. Bardzo czytelna jest optyka prezentowania interesów narodowo-społecznych mniejszości serbołużyckiej, podkreślająca niezbywalne prawa do ich realizacji poprzez wsparcie przez niemieckie kraje związkowe. Tytuł jest nie tylko płaszczyzną artykulacji tradycji, historii tej autochtonicznej społeczności mniejszościowej, lecz generatorem mobilizacji kulturowej. *Serbske Nowiny* pełnią funkcje kontrolne i opiniotwórcze, ale w sposób konstruktywny i odpowiedzialny. Te atuty zapewne jeszcze przez wiele lat pozwolą mu na zachowanie monopolu informacyjnego w środowisku Serbołużyczan. Zastrzeżenia i uwagi związane z porą wydawania nie są już podnoszone z taką ostrością jak kilka lat wcześniej. Obecnie aprobeuje się taką politykę wydawniczą zakładając, iż dziennik ma już stałe i lojalne grono czytelników, którzy także m.in. poprzez abonament deklarują swoje zaangażowanie i postawę wobec dziedzictwa przeszłości.

Literatura

SERBSKE NOWINY (2012).

BARKER P. (2000), *Slavs in Germany. The Sorbian Minority and the German State since 1945*, The Edwin Mellen Press, Lewinston.

GOŁĄBEK J. (1938), *Literatura serbsko-łużycka*, Nasza Księgarnia, Warszawa, Katowice.

GRÓS J. (1992), *Na wšem wina je ta Domowina...?*, Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin.

KOWALCZYK R. (2008), *Media lokalne w Polsce*, T. 1, Wydawnictwo Contact, Poznań.

— (2009), *Media lokalne w Polsce. Podręcznik akademicki*, Wydawnictwo Naukowe Contact, Poznań.

MAGNUSZEWSKI J. (1989), *Literatura łużycka*, [w:] *Dzieje literatur europejskich*, red. W. Florian, PWN, Warszawa.

MIECZKOWSKI J. (2007), *Prasa mniejszości narodowych i etnicznych w polityce państwa polskiego od 1989 roku*, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin.

Małgorzata Mieczkowska

SORBIAN MEDIA AS THE LOCAL MEDIA

Abstract

Sorbian media may be treated as a kind of local media due to several factors. Among them are environmentalism, thematic profile (referring to a particular area - Lusatia) and the limited public conditioned by the size of Sorbian community. Relying on specific areas of interest connected with the local environment and a small circle of distribution enable a direct contact of the public with events reported by the media. This in turn, favours the satisfaction of the interests and needs of the public coming from minority communities. This paper deals with the issues connected with the functioning of the Sorbian media as local media. The work is based on the example of the biggest Sorbian magazine, "Serbske News" ("Serbske Nowiny) published in the Upper Lusatia.